

TPD'NİN DÖNER SERMAYE YASASINDA YAPILAN DEĞİŞİKLİKLE İLGİLİ OLARAK SAĞLIK BAKANLIĞI İLE TEMASI

Sağlık Bakanlığı'na gönderilen yazı:

Sayı : 2004/105

26 Ağustos 2004

Sayın Prof. Dr. Recep AKDAĞ

T.C. Sağlık Bakanı

ANKARA

Türk Psikologlar Derneği olarak, ülkemizde sağlık hizmetlerinin iyileştirilmesi amacıyla sürdürdüğünüz çabaların olumlu sonuçlar vermesini diliyoruz. Bildiğiniz gibi, Derneğimiz; ülkemizdeki psikologların çalışma ilkelerinin belirlenmesinde aktif olarak rol alan, mesleğin ortak ahlaki ilkelere göre yürütülmesine çalışan ve psikolojik hizmetlerden yararlanan kişilerin haklarını gözeten ve koruyan, gerek psikoloji alanındaki akademisyen ve profesyonellere, gerekse kamuya yönelik yayınlar hazırlayan ve üyelere meslekteki yenilikleri aktarmak amacıyla sertifikalı kurslar düzenleyen bir meslek örgütüdür.

Derneğimiz üyesi olan birçok psikolog Devlet Hastanelerinde görev yapmaktadır. Bu üyelerimizden daha verimli sağlık hizmeti sunulabilmesi amacıyla hazırlanmış olan Döner Sermaye Yasasında yapılan değişiklikle, mağdur edildikleri yönünde çok sayıda başvuru almış bulunmaktayız. Uygulamada çıkabilecek sorunlar göz önüne alınarak, Derneğimizin görüşlerini 08.12.2003 gün ve 2003/132 sayılı yazımızla size arz etmiştik. Konunun önemi nedeniyle, uygulamaya ilişkin sıkıntıları kısaca özetlemek istiyoruz.

Devlet Hastanelerinde çalışan psikologlar daha çok psikiyatri, pediatri, onkoloji ve nöroloji gibi kliniklerde de uzman doktorlarla birlikte çalışmakta ve iyileştirme sürecine katkıda bulunmaktadır. Günümüzde şeker, kalp gibi önemli hastalıkların ortaya çıkmasında psikolojik etkenlerin önemli bir payı olduğu kabul edilmektedir. Bu psikolojik etkenlerin belirlenmesi ve ortadan kaldırılmasında, ayrıca; yeme bozuklukları, sigara ya da alkol kullanımı gibi davranış değişikliği gerektiren programların oluşturulmasında, tıbbi ve cerrahi müdahaleler sonucunda ortaya çıkan durumlara hastaların uyum yapabilmelerinin sağlanmasında psikologların işlevleri giderek önem kazanmaktadır. Bu nedenlerle, hastanelerde çalışan psikologların sayısının artırıldığı ve görev yaptıkları servislerin çeşitlendirildiği gözlenmektedir. Bir sağlık kuruluşunda, sağlık hizmetinin istenilen düzeye getirilmesi daha çok multidisipliner bir ekip çalışmasına bağlıdır. Ekip çalışmasında yer alan her kişinin yaptığı görev önemlidir ve birinin diğerinden üstün tutulması mümkün değildir. Buna karşın, Döner Sermaye Yasasında yapılan değişiklikle, personelin alacağı döner sermayenin hesaplanmasında; dört yıllık okul mezunu olmalarına ve doğrudan hastaların tedavisine katılmalarına rağmen, psikologların 0.4 çarpanıyla değerlendirildiği görülmektedir. Bir psikolojik değerlendirme en az kırkbeş dakika süren ve yoğun bir çaba gerektiren bir süreçtir. Bu çabanın dikkate alınmaması, psikologların maddi yönden mağdur olmalarına yol açmış-

tır ve zaman içinde iş verimini de etkileyecektir. Sağlık hizmetleri personeline uygulanan Ek Göster-
gelerde de psikologlar aleyhine bir uygulama söz konusudur. Dört yıllık okul mezunu olan biyologlar
3600 Ek Gösterge alırken, psikologlar 3000 Ek Gösterge almaktadır. Bu sıkıntıların giderilmemesi, he-
deflenen iyileştirmelere ulaşılamaması sonucunu doğurabilir.

Uygulamadaki bu haksızlıkları gidereceğiniz inancıyla, durumu bilgilerinize arz ederim.

Saygılarımla,

Prof. Dr. Ayşe YALIN
Türk Psikologlar Derneği
Genel Başkanı

Sağlık Bakanlığı'ndan alınan yanıt:

T.C. SAĞLIK BAKANLIĞI

Araştırma Planlama ve Koordinasyon Kurulu Başkanlığı

SAYI: B.100.APK.0000000/

KONU: Ek ödeme

TÜRK PSİKOLOGLAR DERNEĞİNE

İLGİ: Sayın Bakanımıza hitaben 26.08.2004 tarihli ve 2004/105 sayılı yazınız.

İlgi yazınız incelendi.

09.02.2004 tarih ve 417 sayılı Makam Onayı ile yürürlüğe giren “Sağlık Bakanlığına Bağlı İkinci
ve Üçüncü Basamak Sağlık Kurumlarında Görevli Personele Döner Sermaye Gelirlerinden Ek Öde-
me Yapılmasına Dair Yönerge”de psikologlar için öngörülen “0,40” hizmet alanı kadro unvan katsa-
yısında iyileştirme sağlanması talebiniz, ek ödeme yönergesi ile ilgili mevzuat değişikliği çalışmalarını
esnasında değerlendirilecektir.

Bilgilerinizi rica ederim.

Kenan BOZGEYİK
Bakan a.
Kurul Başkan V.

SERTAN BOZKURT'UN ARDINDAN

Ali Sertan Bozkurt 23 Kasım 1972'de Eskişehir'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini Eskişehir'de tamamladıktan sonra 1992 yılında Hacettepe Üniversitesi Psikoloji bölümüne başladı. 1996 yılında lisans derecesi, 2001 yılında Sosyal Psikoloji yüksek lisans derecesini aldı. Sertan 2002 yılından beri aynı bölümde sosyal psikoloji doktora öğrencisiydi.

Lisans derecesini aldıktan sonra, kısa bir süre Halide Edip Adivar ilköğretim okulunda, rehberlik ve psikolojik danışmanlık; kısa bir süre de TBMM'de siyasi danışmanlık yapmıştır. Ardından Başbakanlık Tıbbi Hizmetler Daire Başkanlığı'nda psikolog olarak çalışmıştır. 2000 yılından itibaren de Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nde araştırma görevlisidir.

Sertan, yükleme süreci, tutumlar, iletişim ve propaganda, grup dinamiği, politik psikoloji ve kamuoyu yoklamaları ile ütopya ve distopya metinlerinde insan modelleri üzerine çalışmaktaydı. Bu konularda sunumları ve yayınları bulunmaktadır. Sertan bir sosyal psikolog olarak içinde yaşadığı toplumun ve dünyanın sorunlarına duyarlıydı. İlgilendiği konularda TRT Radyo'sunun çeşitli programlarına konuşmacı olarak davet edilmiş

ve gazetelerde güncel olayları bir sosyal psikolog gözüyle yorumladığı çeşitli yazıları yayınlanmıştır. Bu sayede Sertan, herkesin her konuda yorum yaptığı günümüzde, bir psikolog olarak psikoloji biliminin toplumca daha doğru bir şekilde anlaşılması için çalışmıştır.

Genç bir sosyal psikolog olmasına karşın, H.Ü. Psikoloji Bölümü'nde öğrenciler için bir çalışma odasının mimarlarından biri olmaktan, H.Ü. Psikoloji Topluluğu'nun yeniden canlandırılmasına; öğrencilerin her türlü sorunu ile yakından ilgilenmeye; birinci sınıftan itibaren ilgi alanlarını şekillendirmek ve yol göstermek için öğrencileri bilgilendirici etkinlikler düzenlenmesine kadar pek çok yolla, yeni psikolog nesillerin daha iyi şekilde yetiştirilmesine katkıda bulunmuştur.

11 Kasım 2004 günü geçirdiği trafik kazasına kadar gelecek için büyük planları ve hayalleri olan, başta 5 yıldır evli olduğu eşi Ebru'ya ve sonra diğer yakınlarına saygı, sevgi ve nezaketini korumuş genç bir insandır. Sertan, akıllı, ileriye gören, sosyal bir olayı çeşitli yönleri ile görme yetisine sahip, bilimsel ve sosyal gözü güçlü bir beyefendiydi. Talihsiz ölümü, biz yakınları için olduğu kadar camiamız için de büyük bir kayıptır.

—— Original Message ——

From: [sertan bozkurt](#)

To: [ahmet tosun](#)

Sent: Tuesday, October 19, 2004 12:07 PM

öyle yok, çok çalışıyorum, başımı kaşıyacak vak-
tim yok, ben ne yaptığımı biliyor muyum kocaşe-
hir..... ayaklarını yemezler. yazacaksın yaz adam
gibi bir iki satır!!. hem bana miras bıraktığın
anahtar topundaki mavi (hafif) renkli anahtar ne-
reyi açıyor ilk önce onu söyle bakalım.

—— Original Message ——

From: [Ahmet Tosun](#)

To: [sertan bozkurt](#)

Sent: Tuesday, October 19, 2004 12:14 PM

Subject: Re:

kalbimi..... bi de görüşme odasını....

—— Original Message ——

From: [sertan bozkurt](#)

To: [Ahmet Tosun](#)

Sent: Tuesday, October 19, 2004 12:26 PM

Subject: Re: Re:

ölmeden ulaştım yani...

Evet. Ölmeden çok önce ulaştın hem de dos-
tum, hepimizin kalbine....

Sertan, lenslerinin gözünü kanlandırmasından,
ekmeğin yumuşak iç kısmından, sırada önüne ge-
çilmesinden, e-mail gruplarında tartışmaktan, o
yokken odasına girilmesinden, bölümün kapısının
iki kere kilitlenmesinden, gecebekçilerinin “daha
çalışacak mısın hocam” diye sormalarından, kö-

peklerden, kampusteki ağaçların kesilmesinden,
floresan ışığından, çaydan hoşlanmaz. Sertan, ki-
tabını okurken keyif sigarası içmekten, güneş
gözlüğünü takmadan önce ayrıntılı olarak silmek-
ten, odasının penceresinden içavluva çıkıp elma
toplamaktan, akşamları bize koridorda müzik ya-
yını yapmaktan, Beytepe ormanındaki tilkileri
seyretmekten, İstanbul’un eski haritalarından,
asistan yemekhanesinde çaktırmadan çift salata
almaktan, bölümün girişindeki küçük çam fidanı-
nı sulamaktan, kompostusunun tanelerini ayırıp
suyunu bardağa koyarak içmekten, Oğuz
Atay’dan, A kapısındaki büfecinin ona özel yap-
tığı sade kahveden, Ebrusunu çocuk gibi sevindir-
mekten, bulaşıkları biriktirmeden hemen yıka-
maktan hoşlanır.

Sertan, siyah gitarı kucağında koridorun orta-
sında durur, açık kapımdan bana bakar, “bugün
yağmur, bir kadın saçıdır, yeryüzüne dökülen...”
diye bir şarkı mırıldanır, akşam beşten sonra kori-
dor ikimize kalır çünkü, akustüğünü sever korido-
run, “hadi abicim, bırak o bilgisayarı da bi su ısıt,
Ebru nefis bir kahve aldı, bayılacaksın...” diye
sataşır. Sertan, elinde bir tomar kağıt (ya bölümün
ders programıdır, ya bir projedir, ya yeni taradığı
makaleler...) koridorlarda koşuşturur, her zaman-
ki manzara, ritüel esprimi sallarım, “oolum, deli-
recen”, koşarken yetiştirir, “bişey yap o zaman bi-
şey.....işiniz gücünüz tanı”. Sertan renktir hayatı-
mızda, “yeni bir felsefe öğrendim beyler, hayatım
boyunca aradığım yanıtı buldum; ‘sıfır tahlil, sıfır
tespit, sıfır hata’, nasıl ama”. Sertan, hep bir şey-
ler keşfeder, yeni bir müzik grubu, fark edilmeyen
bir kitap, unutulmuş bir film, eski bir resim, gizli
bir cafe, lezzetli ucuz bir şarap, web’e yeni bir
link, bit pazarında şahane bir kadife ceket...Ser-
tan Sait’e takılır, Sait asistan yemekhanesinde hep
mızıklar, “Sait sen yemek konusunda amma mız-
mız bi adamsın ya”, Sait, “yok Sertan öyle değil,

ben aslında bu yemeği çok severim, ama ananem bunu Girit usulü....”, Sertan, “tamam Sait tamam”. Sertan güvendir, “merak etme halledicez, ben kaldırıcam sen voleyi yapıştırıcaksın, Ahmet çok iyi olacak”. Sertan maceradır, “size nefis bir yemek yediricem, beni takip edin, ama aramızda kalsın yeri..”, biz, “alaallaa Beytepe’de neresi var ki nefis?”, o, “takip edin”, biz, “büyüksün Sertan”. Sertan mizahtır, Buket hoca “ay aşağısı çok soğuk çocuklar, buzhane valla”, Sertan, “böylece ilk günkü tazeliğimizi hep koruyoruz hocam”. Sertan bizi sever, “sattın gene bizi yemekte” deriz, o, “ne satmıcam abicim, babamın oolumusunuz” der, gülümsemesinden anlarız. Sertan olumluluktur, “bence ayrılmıyoruz, sen İstanbul’a, Mete Kanada’ya, yani dünyayı ele geçiriyoruz”. Sertan, yaşamaya bayılır, bana kızar, “aman Ahmet, sen taktın bu yaşlanma meselesine, saçmalıyosun, valla ben yaşlanmıcam abicim”..... Sertan, çiçeklerini sular, bacalarını temizler, baobap fidelerini söker küçük gezegeninde her gün. Sertan, hiç bilmez, onsuz ne kadar yalnız kaldığımı.

Ahmet Tosun

* * *

Çiçek Çocuk... Sadece merhaba demek istedim,

Öyle derdin değil mi? Telefonla aradığımda, üç beş kelimedenden sonra beklerdim, herhalde bilimle ilgili bir şey soracak diye. Sessizlik tuhafına girdi.

“Hocam sadece merhaba demek istedim” derdin ve “sizi artık sadece merhaba demek için arayan kalmadı mı?” diye takılırdın. En son günlerden birinde, çay odasında beklerken yine bana bir şey söyleyecekmişsin ya da soracakmışsın gibi gelmişti, sana yönelmiştim de sen yine dalganı geçmiştin. Anlamıştım ki sadece tatlı tatlı gülümseyip selam vermek istemiştin. Öyle günlere gelmiştik değil mi? Uzun soluklu sohbetlerin, dert-

leşmelerin ve de vur patlasın çal oynasınların ardından içinde kaybolduğumuz koşuşturmacalı günlere, koridorda karşılaşip da konuşmadığımız günlere. Ama olsun... Konuşamıyorduk bu çok doğaldı ve biliyorduk yakınlarda bir yerlerdeyiz. Bir kaç yıl sonra Beytepe’de olmayabileceğini bilmemin beni ne kadar üzdüğünü, senin hep buralarda olduğunu bilmenin bana ne kadar iyi geldiğini iyi ki söylemişim diyorum o yürüyüşümüz sırasında.

Bir de o günden itibaren aklıma bir konuşmamız daha geliyor. Belleğim beni aldatıyor mu; bunu yaşamış mıydık diye şüpheye düştüm ilk günlerde ama sonradan ayrıntılar daha canlandı. Sadece tam zamanı hatırlamıyorum. Geçen ilkbaharın başındaydı galiba. Odamın ışığını görünce uğramıştın gitmeden. Neler yaptığını anlatmaya başlamıştın. Bir sürü uğraşın arasına keman çalmak da eklenmişti. Ben de sana nasıl gıpta ettiğimi dile getirmiştin. Hayatın her alanını dolu dolu yaşıyordun. Her şeye zaman vardı. Bunları yapabilmenin mutluluğu tam yüzüne oturacakken “yoksa ben uzun yaşamayacak mıyım? Bazen neden bu

kadar her şeyi bir arada yaşama telaşındayım diye düşünüyorum... Yoksa her şeyi kısa bir hayata sığdırmaya mı çalışıyorum” demiştin. Gözlerindeki endişeyi bugün gibi hatırlıyorum. Bir süre sessiz kalmıştık. Sonra da herhalde geçiştirdik. Aklım arada 11 Kasım’a takıldığında sen bu sorunun yanıtını o anda bilebildin mi diye merak ediyorum. Elbette hiçbir şey hissetmemiş olmanı dilerken bir taraftan. Evet, Şeytan, sorduğun sorunun yanıtı ‘evet’miş. Sen her şeyi kısa bir hayata sığdırmaya çalışıyormuşsun gerçekten de. Kısa ama keyifli bir yaşamın oldu. En azından bunu biliyoruz.

Eğer birileri bu satırları okuyorsa, sana şeytan diye hitap etmemi yadırgayacaktır. Sana taa başından beri böyle seslenirdim. Baktım, mezuniyetin sonrasında hediye ettiğin ve çiçek çocuk kuşağından öyküler içeren kitabı ‘şeytan’ diye imzalamışsın. Neden öyle dediğimi anladığın için sen de benimsemiştin. Elbette ismine bir gönderme vardı ama daha çok da şeytan tüyüne. Hastane kapısında beklerken bunu daha da derinden hissettim. Senin için herkes oradaydı. Kimse daha çok veya daha az üzülüyordu. Herkes aynı derecede üzgündü. Ya da ben öyle hissettim; insanlara baktığımda, onlara dokunmuş olduğumu hissettim. Sen karşıdakinin duygusal ihtiyacını çok iyi okurdun ve elinden geldiği ölçüde, hiç belli etmeden bu ihtiyacı gidermeye çalışırdın. Benim için seni önemli kılan buydu. Bilirdim ki arkamdasın, bilirdim ki her koşulda seni arayıp ikoşî diyebilirdim.

İlk hafta gördüğüm rüya da bunu anlatıyor zaten. Odama uğramışsın ama hafif bir hastalığın var, “dur sen yorulma bu işi başkası halletsin, dinlen biraz” diyorum ve telefona sarılıp anlaşılana 6445’i çeviriyorum ve aşağıdaki Sertan’ı arayıp “böyle böyle bir iş var, bunu ancak sen halledersin” diye yine sana havale ediyorum işleri. Sen

bizim elimiz ayağımızdın. Benim için aynı zamanda akıl hocalığı da yapardın. Ne kadar çoklu rollerimiz oldu birbirbirimize karşı ve ne kadar iyi taşıdık bu rolleri ama sonunda bana en zor rolü verdin. Kitaptaki hitaba bakınca başlangıçta bana biçtiğin role geri döndüğümü farkettim. O gün, ne bir öğrencimi, ne bir dostumu, ne de bir akıl hocamı kaybettim. O gün kaybettiğim bir evlattı.

6445’i artık sen açmıyorsun. Herhalde ‘yukarıdaki’ birilerinden izin aldın ki okula da uğramıyorsun. Neyse, ben zaten sadece ama sadece merhaba demek istemiştin.

Çiçekler seninle olsun,

Gonca Hocan

* * *

Ne elim varıyor yazmaya ne de dilim söylemeye. Kendimden bile bir sır gibi saklıyorum can bir dost kaybettiğimi. Kimse konuşmasın istiyorum, kimse ağlamasın, ben de ağlamayım. Hiçbir şey olmamış gibi davranalım, yarın sabah yine sohbet edelim uzak olmamıza rağmen, yine tartışalım çözümsüz konuları ve yine planlar yapalım akşam için, hayaller kuralım gelecek için. Ben yine anlatayım sana aynı anda iki gökkuşağı birden gördüğümü ve yine seninle konuşalım arkadaşlığı, aşkı, ölümü, tarihi, müziği, sanatı ve sen yine anlat bana neler oldu bugün.

Dostum! Sevmezsin biliyorum insanın kendi kendisini karatmasını. Onun için anlamaya çalışmıyorum gidişini, yapabildiğim tek şeyi yapıp, kabullenmeye çalışıyorum. Yaşamın sevinci ile dolu, hayalleri, tasarıları olan, gelecek için umutlu ve heyecanlı birini, beraber çalışmayı, sohbet etmeyi, kavga etmeyi, odamı paylaşmayı hep çok sevdiğim seni kaybetmekle başa çıkmak çok güç. ‘Ya hayalleri ne olacak şimdi?’ diyorum kendime. Hiçliği, yokluğu anlayamıyorum, hele sen bu kadar gençken.

Hayatının sonuna kadar Ebru'yla olmaya karar verdiğin günü anlatırkenki yüz ifadeni hatırlıyorum. Yeşil Vadi'de Ebru'ya papatyadan taç yaparken peşimize takılan köpeklerden nasıl kaçtığımızı hatırlıyorum. Evlendiğiniz akşam telefondaki sesini, mutluluğunuzu hatırlıyorum, ben masana aptal şifreli notlar bıraktıktan sonra onları çözmeni hatırlıyorum. Kalemlerimi yürütmeni sonra onları senden yürütmemi hatırlıyorum. Yıllardır ödevlerimizi yaparken ne kadar bunaldığımızı ve hepsinin biteceği günü ipe çekişimizi hatırlıyorum. Ve hatırladıklarımın sonu gelmiyor. Bütün anılarımız gözümün önüne geliyor ve gitmiyor. Hep anılmak isteyeceğin gibi bir gülümsemeyle ve keyifle hatırlamak istiyorum. Hatırlamak zorunda olmaktan nefret ediyorum.

Çok iyi bir dost, oyun arkadaşı, suç ortağı ve işbirlikçiydin bana. Ebru'ya çok iyi bir eştin. Çok iyi bir psikologdun, daha da iyi olacaktın. Bir beyefendiydin. Ne diğerlerimizden daha iyi, ne daha kötüydün ama hep başka türlü, çok çeşnili. Severdiniz insanlarla beraber olmayı, tanışmayı ve başka insanlar da sizinle olmayı. Yaz aylarında akşamüstü Sakarya'da bira içmeyi, sarhoş olmayı, sırlar saklamayı, dans etmeyi, Büyükada'yı, akıllı insanları severdiniz.

Her geçen gün daha çok fark ediyorum nasıl özel bir insan olduğumu; herkesin her şeyine yetişirken bazen nasıl yorulduğumu yine de karşı çıkmadığını; herkese nazik, anlayışlı ve düşünceli davranırken bazen herkesin öyle olmadığını, buna nasıl üzüldüğümü, yine de anlamaya çalıştığımı; hepimiz için ne kadar anlamlı, önemli ve özel olduğunu. Her gün daha çok fark ediyorum, hayatını hep umutla, sevinçle ve tutkuyla ve biraz da üçkâğıtla yaşadığımı ve seni şimdiden ne kadar özlediğimi ve hep ne kadar özleyeceğimi.

Dostum, sana veda edemem, gitmedin ki. Bu yazıyı niye yazdığımı bile bilmiyorum. Yarın yine her zamanki gibi bir gün olacak, eminim!

Hep dostun...

Ebru

* * *

Gecenin bir yarısı oldu, hala iki cümleyi bir araya getiremiyorum! Sayfalarca ödevler yazıyorum, tez hazırlıyorum ama sanırım bu yazı, gerçekleştirmem gereken en zor proje. Sertan'ı kaybettiğimizi öğrendiğimde verebildiğim tek tepki "Allah kahretsin"di. Hala aynı tepkiyi veriyorum ve başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Bu tıkanıklık hali Sertan'la ilgili söylenebileceklerin sınırlı olmasından değil. Tam tersine, aslında ne söylersem söyleyeyim tam olarak onu hak ettiği gibi yansıtamayacağımı düşündüğümünden. Tabii bir de insan en yakın arkadaşlarından birini kaybettiğinde yaşadığı inanamama, isyan, anlayamama ve açıklayamama durumu karışıyor işin içine.

1992 yılında, yanlış hatırlamıyorsam 60 kişi Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nü kazanmıştı. Bir sürü yeni yüz, değişik alışkanlıklar, ilgiler, anlayışlar bir araya geldik ve ders yılına başladık. Beni bilenler bilir, öyle çabucak ısınmam herkese; dolayısıyla ilk dönem sadece bir-

kaç kişiyle selamlaşma ve kısa koridor sohbetleri düzeyinde iletişimim oldu. Bunlardan biri Sertan'dı. Sertan diğer konuştuğum arkadaşlardan çok farklı bir profil çiziyordu, itiraf etmeliyim. O zaman nasıl oldu da bu adamla arkadaşlık ediyorum diye düşünmüştüm hatta. Şimdi biliyorum nasıl oldu da okuldaki ilk arkadaşlarımdan biri Sertan oldu. Sertan benim ona yaklaşmamı beklemeden gelip benimle tanışan, bana sorular sorup karşılığında kendisini korkmadan, ona özgü esprileriyle ortaya koyan tek sınıf arkadaşım. Ona daha fazla yaklaşmak istemiştım o zamanlar ama bir türlü aradaki olgunluk farkını aşamamıştım.

Selamlaşmalar, arada şakalaşmalar ve kısa koridor sohbetleri 4. sınıfa kadar devam etti. 4. sınıfta birdenbire kendimi Sertan'ın yakın çevresinde buldum. Diğerlerinin arasında Sertan da vardı birlikte içmeye gittiğimizde, spagetti partilerinde, aramızda desteğe ihtiyaç duyanlar olduğunda telefonlaşıp durumu kurtarma operasyonları düzenlediğimizde. Herhalde hayatımın en hüzünlü, en

mutlu, en çok paylaştığım, en olgunlaştıran, en düşündürücü, en özel yılları başladı o dönemde ve o dönemi hayatım boyunca hep birlikte olmak isteyeceğim insanlarla birlikte geçirdik. Kendimize has bir aile olduk ve gerçek ailelerimizden çok daha yakın hissettik birbirimizi.

İşte o gün bugündür Sertan en güvendiğim, en sevdiğim, en sağlam arkadaşlarımdan biri oldu. En zor zamanlarımda hep yanımda olduğunu hissettim Sertan'ın. Ama bunu öyle bir zarafetle yaptı ki ne ona herhangi bir şey söylemek zorunda hissettim kendimi ne de kendimi ona anlatmak için zorlandım. Sadece olduğum gibi davranmam hep yetti Sertan'a. Yeri geldi ağabeyim oldu, yeri geldi yakın kız arkadaşlarımdan biri gibi ilişki kurduk, yeri geldi ben ona sığındım, yeri geldi o bende konakladı. Yıllar süren bütün bu yaşantılar arasında bir tane kırıcı, bir tane herhangi bir açıdan olumsuz anısı olmaz mı insanın? Yok işte, Sertan'la bir tek olumsuz anım yok!

Hacettepe'den ayrıldığımda odama Sertan yerleşti. Hani insanın böyle saçma sapan şeylerle sahiplenme ilişkisi kurduğu olur ya, o bir türlü ısınmayan alt kattaki odamla öyle bir ilişkim vardı. Sertan'ın odayı kullanmaya başladığını öğrendiğimde nasıl rahatladım, anlatamam. Sanki "odama iyi bakacak tek kişi" oydu. Çok geçmeden de aslında bu gizli saklı ve saçma sapan düşüncemde yanılmadığımı kanıtladı. İlginç projeler peşindeydi o odada. Tez çalışmalarını o odada gerçekleştirdi. Öğrencilerle hep harika bir ilişkisi oldu. Ne zaman onu ziyarete gitsem odasında hep en az 1-2 öğrenciyi ona heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatırken buldum. O gencecik yaşına rağmen onlara model olduğu belliydi. Sonra güç bela öğrencilerden arındırdığımız odasının kapısını kapattığımızda, son görüşmemizden sonra ne kadar zaman geçmiş olursa olsun sanki her gün bir aradaymışız gibi bir sohbet başlattık.

Bu sözünü ettiğimiz adam hem harika bir dost, hem iyi bir araştırmacı hem de sıra dışı bir hocaydı. Bir de Sertan'ın iyi bir eş olduğunu eklemek lazım listeye... İnsan eşine bu kadar mı aşık olur? Ebru'yla Sertan'ın bir arada olduğu anılar canlanıyor zihnimde; içim ısınıyor, yüzümde bir gülümseme belirliyor.

Ah benim, canım arkadaşım! Bütün bu yaşadıklarımızdan sonra, benim için ifade ettiklerini doğru düzgün söze bile dökemezken ben sana nasıl veda ederim? Allah kahretsin!

Benek Altaylı

* * *

Karşılıklı Serol Teber'i tartışırkenki derinliğin geldi aklıma. Tam da bir gün önce İbrahim, Serol Hoca'nın ölüm haberini vermişti. 'çok üzülmüştür' diye düşündüm senin için. Ancak üzüntünü bu kadar erken belli edebileceğini de hiç tahmin etmemiştim. Bu kadar mı derinden hissetmiştin, bu kadar mı yakın gelmişti sana ölüm?

Beytepe'nin bodrum katlarındaki soğuk odalarımızda, elektrik sobalarının dibindeki çaylı, kahveli muhabbetlerin sonunda, 'bu kadar yeter, gidelim artık' derken böyle gidebileceğini de hiç düşünmemiştim. Bölümün izbe mekânlarını öğrenciler için yaşanabilir mekânlar haline getirdiğimiz, öğrenci çalışma odasını kurarken elimize yüzümüze bulaşan tozları, çamurları yıkarken 'inşallah bu değer ve burası kalıcı olur, biz bir gün gideriz ama arkamızdan yadigâr kalır' deyişlerimiz geldi aklıma. Bu deyişleri, bir gün arkandan yaktığımız ağıtları malzeme yaparak, tuhaf bir biçimde, yürek sızısıyla yeniden söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim oysa.

'Sen ve Ahmet gidiyorsunuz, bakalım biz ne zaman gideceğiz' derken neden bizden sonra böyle acele ayrılabilceğini, böyle bir başına, böyle

yalnız, gidebileceğini de hiç düşünmemiştim. Ben bunları hiç düşünmemişken, sen de yarım bırakıp, hatta henüz başlamadan çekip giderek biraz ayıp etmedin mi? Yoksa yine mi 'boş ver takma!' diyorsun!

Böyle zamanlarda teselli bulmak o denli zor ki. Hele bir de memleket havasını içine çekerek rahatlayabilmekten de çok uzaksan!

Hoşçakal Sertan!

Metehan Irak

* * *

Sevgili Sertan,

Meslekdaşım olarak kaydettiğin gelişmeyi; öğrencilerin ve hocaların sana olan sevgisini; annemin dört yıl boyunca, her yıl en azından bir kez hastaneye yattığında sosyal psikoloji dersi için bana uzattığın yardım elini; en son birlikte girişeceğimiz 'Sincan' projesinde araştırma fonundan bir türlü alamadığımız video-kamerayı, TÜBİTAK'tan kazanacağın bursla alıp projeye ayırma teklifini ve nezaketini;

Bizlerden ayrıldığın gün eşin Ebru'nun çektiği acıyı hiç unutmayacağım.....

Gülden Güvenç

* * *

Sertan Hoca'ya

Ayrılıkları erken yaşamak acıtıyor insanı ya da hazırlıksız yakalanmak ölümlere...

Bekliyorum... Sanki uzun bir yolculuğa çıkmışsınız, dönecekmişsiniz gibi. Bir sabah odanızın kapısı açılacak ve siz her zamanki gibi masanızda oturuyor olacaktıysınız, bana gülen gözle rinizle "günaydın!" diyecekmişsiniz gibi...

Yaşanan gerçek olunca ve gerçek acı olunca kabullenmek istemez ya insan, kabullenemeyişin avuntusu benimkisi. Bir türlü kabullenemiyorum bırakıp gitmenizi. Keşke bu kadar erken olmasaydı... Ama hayat istediğimiz gibi gitmiyor işte.

Gülen gözlerinizi ve bütün güzellikleri içine sığdırabilecek kadar büyük olan yüreğinizi hiçbir zaman UNUTMAYACAĞIM. Yüreğimde ve düşüncelerimde YAŞATACAĞIM sizi. Huzur içinde yatın.

Özge Kılıç, Hacettepe Üniversitesi – Psikoloji Bölümü – 3. sınıf öğrencisi

* * *

İkibin yılının daha başlarında Hacettepe Üniversitesi'nde yeni çalışmaya başlamış ve çok fazla kimse ile tanışıklığım yokken, yanıma gelip benimle tanıştın ve sohbe başladık. Onbeş dakika sonra sohbet, kahkahalar ve esprilerle samimileşmişti. Sanki 15 dakikadır değil 15 yıldır tanışıyor gibiydik.

O günden sonra dostluğumuz sürekli gelişti. Hem bir iş arkadaşı olarak hem de dost olarak bana çok yardımın oldu. Seninle iş ve özel hayatta çok şey paylaştık. Çok güldük, eğlendik, yeri geldi hüznünlendik, mahzunlaştık, yeri geldi kızıp küfrettik. Arkadaşlığımız, dostluğumuz çok sıkıydı.

Şakaların, esprilerinle her zaman gülerdik ama en son yaptığın şaka beni hiç güldürmedi. Hatta kızdırdı. Bu sefer kaldıramayacağım bir şaka yaptın. Kızgınlığımın geçmesi çok zor. Ancak, bir gün oralarda bir yerlerde karşılaşsaksak acısını çikartırım nasıl olsa.

Seni çok özliyorum ve her gün, her gün yaptığın gibi kahve içmeye geleceksin diye bekliyorum. Orada mutlu ol lütfen dostum.

Tuğkan Tepiltepe

* * *

Sertan'ı anarken...

Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Bölümü alt koridorundaki kapı komşum, arkadaşım, meslektaşım, öğrencim, geleceği parlak genç sosyal psikolog Sevgili Sertan Bozkurt'u kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşarken, onun günlük hayatımdaki yokluğunu biraz daha soğukkanlı bir biçimde değerlendirebiliyorum. Onu tanıyan veya tanımayan siz meslektaşlarımıza anlatırken, ortak acımızı bir ölçüde paylaşacağımıza inanıyorum. Sertan günümüz genç kuşağından çok farklı, olgun, nazik, ölçülü, entelektüel, derin ve rafine zevkleri olan biriydi. Bu özelliklerini kendine saklamaktan değil çevresindeki arkadaşları, bölüm-içi veya bölüm-dışı öğrenciler ile paylaşmaktan ayrı bir zevk alır ve şimdi fark ediyorum ki bu esnada bizlerin de hayatını renklendirirdi. Odasından yayılan değişik tütsü kokuları, alternatif/özgün/klasik müzik ezgileriyle dört kişi paylaştığımız bölüm koridorumuzun vazgeçilmez renkli kişiliği idi. Öğrenciler üzerinde yakışıklılığın mı, karizmasından mı, sosyal psikoloji alanına olan derin bağlılığından mı, sahip olduğu psikoloji dışı kitap zenginliğinden mi bilinmez yarattığı etki ile odası dolup taşar. Ancak bir o kadar ölçülü ve düşünceli kişiliği ile bu yoğun akının komşularına rahatsızlık vermesine izin vermezdi. Her sabah 'Bu gün Sertan'ı göremedim diye merak etmeyin diye geldim.' diyerek kapıdan uğrar, mutlaka sevgili eşi Ebru'nun el emeği güzel pasta ve kurabiyelerini bizlerle paylaşırdı. Onu tanıdığımdan beri hiç 'kızgın' ve 'umutsuz' görmedim. Sabahları onuz başladığım mesai günleri belki de onun için daha kuru ve renksiz. 'İnsan' yönü beni o kadar etkilemiş olacak ki, meslektaşlara yönelik bu bültende onun akademik yönü benim için ikinci planda kaldı; sanırım onu yakından tanıyan herkes için de bu böyle. Ancak akademik yönünden bahsetmek Sertan'ı eksik anmak olur. Çünkü o çok sevdiği 'Sosyal Psikoloji' alanını ve 'Sosyal Psiko-

log' rolünü bir hayat biçimi haline getirmişti. Bölüm Başkanımız ve tez hocası Prof.Dr.Orhan Aydın'a olan hayranlığımı, örnek hoca-öğrenci ilişkilerini her zaman dile getirir, alanına olan sevgisinin kaynağı olarak hocasını gösterirdi.

Hayatı zevk alarak, doya doya yaşamayı seven, umut dolu, çevreye pozitif elektrik saçan ve her an yardıma hazır sevgili Sertan'ı hiç unutmuyacağım.

Banu Cangöz

* * *

Sevgili Sertan,

Seninle maalesef uzun uzun sohbetler yapamadık. Sadece koşuşturmalar arasına sığdırdığımız kapı arası muhabbetlerimiz ya da birlikte yaptığımız bazı işler (öğrenci odasına kağıt almak, bölüm şenliği için buz almak vb.) sırasında yol boyu konuşma dertleşme fırsatlarımız oldu. İnsan yönün her zaman önde olduğu için yaşamınla ilgili çok şey paylaştın ve belki de bu nedenle var olan koşullar altında hakkında bilmem gerekenden daha fazlasını biliyorum. İyi ki biliyorum ve iyi ki seni tanımışım. Şimdi dönüp düşündüğümde seninle her konuşmamızın ardından yaşamına ne kadar çok görevi, sorumluluğu, keyfi, dostluğu ve rolü sığdırıyor olmana şaşırdığımı hatırlıyorum. Sanki bu kısacık ömründen haberdardın ve buna daha çok şey sığdırmaya çabalıyordun. Ama başardın! Emin ol başardın. Karşımda her zaman heyecanlı bir genç bilimciyi, eşine sevgisini her haliyle gösteren bir genci, aldığı ve genellikle de kendi kendine edindiği sorumlulukları yerine getirmek için çırpınan bir asistanı ve bir yardım meleğini gördüm. Umarım bunların bir karşılığı vardır ve umarım hakettiğin tüm güzel-likleri bir başka yerde yakalarsın!

Melike Sayıl

* * *

Oyunu benim gibi oynamaktan hoşlanan tek kişiydi. O nedenle, benim için çok daha büyük bir kayıp.

Giray Uraz

***

Sertan Hoca'ya,

İlk günümüzden beri yanımızdaydın. “*Topluluk ve psikoloji sözcükleri birleştiğinde inanılmaz bir enerji çıkıyor ortaya ve ben burada bunu hissediyorum*” demiştin bir keresinde. En az bizim kadar heyecanlıydın yaptığımız her şeyde, bu topluluğa gerçekten inandın ve elinden gelen hiçbir şeyi esirgemedin bizden.

Biz kaldığımız yerden devam ediyoruz, sanki hala bizimleymişsin gibi, o bahsettiğin enerji var ya, hala buralarda bir yerde ve biz onu güzel bir

şeylere çevirmeye çalışıyoruz. Aslına bakarsan, o enerjinin kaynağı *sensin* ve biliyoruz, fiziksel anlamda olmasa da hala bizimlesin..

Senden aldığımız enerjiyle devam ediyoruz ve edeceğiz, belki çok daha sıkı sarılacağız her şeye.

İlk günden beri yanımızda olduğun, tüm enerjinle bize yol gösterdiğin, bir şeyler kattığın ve en önemlisi destek olduğun için, bize verdiğin *emek* için,

Kısacası her şey için,
TEŞEKKÜRLER!!!
Sen olmadan olmazdı,
Seni özleyeceğiz...

Psikoloji Topluluğu

ÖZEL GÜNDEM

STRES

